

[Pinholt.]

lig Indflydelse ogsaa paa Amsraadene i Retning af Sparsommelighed, thi Amterne er ikke særlig begejstrede for at ligne paa Kommunerne, og denne Bestemmelse vil muligvis være en Spore til i saa meget højere Grad at have Økonomien for Øje — som tidligere Medlem af et Amsraad vil jeg sige, at de selvfølgelig i høj Grad har Økonomien for Øje, men et lille Nøk endnu var maaske slet ingen Skade til.

Jeg vil gerne gøre nogle enkelte Bemærkninger om Lovens Virkninger, og der maa ærede Medlemmer undskylde, at jeg knytter disse Bemærkninger til det Amt, jeg er fra, hvad der ikke er unaturligt, det er jo det, jeg kender bedst.

I 1923—24 havde vi i Ribe Amt en Skatteudskrivning paa 1 573 000 Kr., i 1924—25 1 780 000 Kr., i 1925—26 2 254 000 Kr., i 1926—27 2 113 000 Kr., i 1927—28 1 703 000 Kr. og i 1928—29 1 515 000 Kr. Af de sidste Amsraadsforhandlinger ser jeg nu — hvad jeg i øvrigt vidste i Forvejen, men nu er jeg berettiget til at bruge det, fordi det staar i Bladene —, at Udskrivningen for 1929—30 vil være 1 346 639 Kr.

I Løbet af fire Skatteaar er Udskrivningen altsaa i Ribe Amt gaaet ned med over 900 000 Kr.; det er dog en Nedgang, som er betragtelig, en Nedgang, der i høj Grad vil lette denne Lovs Praktisering. For 1928—29 havde vi i Ribe Amt en Skattepromille af 6,60, og den vil i 1929—30 blive 5,58, d. v. s., den vil gaa ned med 1,02, og det vil altsaa sige, at Ribe Amt forholdsvis hurtigt kan komme ned til, saaledes som foreslaaet i Lovforslaget, ikke at have mere end 4 pro mille. Hvis Loven bliver gennemført i Aar, og det gaar jeg ud fra som sikkert, vil Ribe Amt allerede opfylde det, der her er paabudt, Amtet vil ikke behøve at ligne en Øre mere paa Kommunerne, og de gør det heller ikke, efter hvad jeg kan se. De har tidligere brugt den Regel — det var en Regel, jeg satte ind for, da jeg kom ind i Amsraadet — i Hovedsagen at tage Sygehusudgifterne paa Kommunerne, og den Regel har man senere fulgt.

Det er af Betydning, at man ser dette, thi det giver os Forhaabning om, at Amterne uden større Vanskeligheder, heller ikke for Kommunerne, vil kunne bevæge sig ned paa de 4 pro mille, og at man i Fremtiden vil blive fri for saadanne Overraskelser, som man havde i Perioden 1915—16 til 1925—26; det er saadanne Over-

raskelser, som den faste Ejendom bør være fritaget for.

Der er dog ogsaa en Forhaabning om, at Sygehusudgifterne vil falde noget, ligesom jeg ogsaa er tilbøjelig til at tro, at Vejudgifterne vil falde. Jeg ser, at det ærede Medlem Hr. Fisker har ment, at de vil falde noget. Det Fald, der sker i Henhold til Motorskatten, regner jeg nu ikke saa meget paa som paa det effektive Fald; men jeg tror ogsaa, at naar vi kommer nogle Aar frem, vil der komme et effektivt Fald. Men i alle Tilfælde anser jeg det for rigtigt, at Motorskatten anvendes til Vejenes Vedligeholdelse i Amterne; og jeg mener, at selv om Motorskatten indbringer det, som de skal anvende til Vejenes Vedligeholdelse i Hovedsagen, er det ikke for meget. Thi i Øjeblikket er den Færdsel, som sker paa Amsvejene, praktisk talt kun Motorfærdsel; de Heste og Vogne, der kører paa Amsvejene, gør saamænd ingen større Fortræd mere — de er saa faa, og de er saa bly, at de tør næsten ikke være der. Saa jeg tror, man kan regne med, at det bliver der ikke meget Slid ved.

Derfor siger jeg, at det, at Motorskatten anvendes til Vedligeholdelse og Forbedring af Amsvejene, er fuldt berettiget; det tror jeg ikke, vi kan fravige. Jeg vil hertil føje, at efter min Mening er store Dele af Sognekommunernes Veje ogsaa undergivet en saadan Motorkørsel, at det er fuldt berettiget, at Motorskatten anvendes til deres Veje.

Med Hensyn til, om det nu kan siges, at det er rigtigt saadan at lægge en fast Skat paa den faste Ejendom, vil jeg gaa ud fra, at der ikke er nogen stor Uenighed i det høje Ting om den Sag. En fast Skat, som ligger fra Aar til Aar, vil ikke være urimelig, og den vil jo heller ikke for dem, der skal overtage Ejendommene, være nogen trykkende Byrde. Jeg kan henvise til en Udtalelse fra det ærede Medlem Hr. Fibiger om dette Forhold i Fjor; den findes i Folketingstidende Sp. 4512. Han siger — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere det:

„Thi hvis man paa lægger for store Skatter paa faste Ejendomme, bliver det nemt til Konfiskation; og paa den anden Side: Hvis man letter dem for meget, kan det blive Kapitalforøring. Vi har den Opfattelse, at begge Dele skal man være varsom med.“

Deri kan jeg være ganske enig med ham. Jeg synes, at den højtærede Indenrigs-